

vendige Kvalifikationer for at blive optaget i de Forenede Nationer. De Forenede Stater var imod det polske og det hviderussiske Forslag, der begge sigtede til at anvende ydre Tvang for at gennemføre en Ændring i den spanske Styreform.

Nogle Delegerede fra de latinsk-amerikanske Lande (navnlig Repræsentanten for Salvador) gav Udtryk for den Opfattelse, at det spanske Spørgsmaal var af rent intern Natur og kun angik det spanske Folk selv; en Intervention fra de Forenede Nationers Side kunde føre til en blodig Borgerkrig.

Andre latinsk-amerikanske Delegationer foreslog, at de syd- og central-amerikanske Stater skulde tilbyde Spanien deres *bona officia*, og udtalte Betænkelse ved en Indgriben fra de Forenede Nationer, som vilde være i Strid med Ikke-Interventions-Princippet.

Paa den anden Side hævdede talrige Delegationer (bl. a. den franske), at Handling fra de Forenede Nationers Side var ønskelig og naturlig. Fra mange Sider fordømtes Franco-Styret i skarpe Vendinger.

Den norske Delegation ønskede, at Forsamlingen samtidig med, at den rettede en Henstilling til Medlemsstaterne om positiv Handling, ogsaa skulde sikre sig, at denne Henstilling faktisk blev fulgt af det størst mulige Antal Stater. Den foreslog derfor, at Medlemsstaterne senest den 16. Januar 1947 skulde meddele Generalsekretæren, om de var villige til at afbryde Forbindelsen med Franco-Spanien. I Tilfælde af, at mindst $\frac{2}{3}$ af Medlemsstaterne svarede bekræftende, skulde Generalsekretæren anmode disse Stater om at afbryde Forbindelsen fra 1. Februar 1947. — Dette Forslag kom dog ikke til Afstemning.

Udenrigsminister Gustav Rasmussen udtalte under Debatten den 4. December følgende:

»De Forenede Staters Delegations Udkast til en Resolution er affattet med Henblik paa at fremme Oprettelsen af en fri og repræsentativ Regering i Spanien. Den er ogsaa af en saadan Beskaffenhed, at den forhaabentlig vil kunne paaregne Støtte fra talrige andre Delegationer.

Jeg indrømmer, at de Indvendinger, som den canadiske Delegerede i Gaar fremførte med Hensyn til det amerikanske Udkasts første Afsnit, Henstillingen om de særlige Institutioner, er vel begrundede.*) Dette Afsnit er ganske vist et tveægget Sværd. Paa den anden Side er det kun Hensigten, at det skal forblive i Kraft i en Overgangsperiode, som jeg haaber vil blive kort. Desuden kan Bibeholdelsen af dette Afsnit muligvis bidrage til at fremme Hovedformaalet i de Forenede Staters Resolution, hvis Ordlyd vi som Helhed kan slutte os til.

Det er velkendt, at Spaniens nuværende Regime blev oprettet ved militær Hjælp fra to af de totalitære Magter, som senere forsøgte at erobre hele Verden og undertrykke alle frihedselskende Folk. Den danske Regering deler den Opfattelse, at Oprettelsen af et Regime paa et saadant Grundlag er i Strid med de Principper, som de Forenede Nationer har bekræftet i deres Pagt som Grundlag for Fred og Frihed.

Den 19. Juni 1946, da det spanske Spørgsmaal blev drøftet i den danske Rigsdag, vedtog Folketinget eenstemmigt følgende Resolution:

»Folketinget tager den af Udenrigsministeren fremsatte Redegørelse vedrørende de Forenede Nationers Stilling til det nuværende fascistiske Styre i Spanien til Efterretning.

Folketinget nærer Tillid til, at Regeringen i Overensstemmelse med det danske Folks demokratiske Traditioner vil understøtte de Forenede Nationers Bestræbelser for overalt at virkeliggøre de i Pagten indeholdte Grundsætninger for Folkenes Frihed og Fredens Betyggelse, og gaar dermed over til næste Punkt paa Dagsordenen.«

*) Den canadiske Delegerede havde i sine Bemærkninger fremhævet, at Adgangen til Deltagelse i internationale Organisationer burde ses udfra et rent praktisk Synspunkt.